

„Látni kell ahhoz, hogy láttatni tudjak”

Gugánovity Gabriellával Brenner János beszélget

Gugánovity Gabriella topolyai származású fotóművész, aki jelenleg az Egyesült Államokban él, és a chicagói DuPage egyetem fotó tanszékén folytatja tanulmányait. Nemrég hazalátogatott szülőföldjére, Náray Éva meghívásának eleget téve pedig megrendezte a *Chicago topolyai szemmel* című tárlatát a topolyai Népkönyvtárban. Amerikába való visszautazása előtt készítettem vele interjút.

Hogyan indult a pályafutásod? Gyermekkorai álmod volt a fotózás?

– Nem mondanám, hogy gyermekkorai álom volt. Pontosabban nem úgy történt, hogy hatévesen kezembe vettem a fényképezőgépet, és azóta nem tudtam letenni. A fényképezőgép mindig is aktív része volt az életemnek, de nem láttam magam a gép mögött, nem éreztem azt, hogy valamikor majd vele fogom kifejezni magam. A gyermekkorai rajzaim viszont sok dicséretet kaptak, többen jelezték, hogy egyfajta kifejlett stílusom van. Több pályázatot is megnyertem, így végig az járt a fejemben, hogy képzőművész leszek. A szabadkai Svetozar Marković Gimnáziumba kezdtem járni, és mindig volt velem egy kis notesz, amelybe folyton rajzoltam. Volt persze egy fekete-fehér Zenit gépem is, így rendszeresen fényképezgettem, de a továbbtanulási célom az újvidéki képzőművészeti akadémia volt. E tervem azonban nem valósult meg, így beiratkoztam az óvónőképzőbe. Persze időközben megpróbáltam Pécsen is helytállni az ottani művészeti karon, de ott sem kaptam megerősítést – elutasítottak.

Ez negatívan hatott rád? Félretetted a festést?

– Csalódott voltam, de nem estem kétségbe. Igaz, nem találtam a helyemet, de keresgéltem, nézelődtem, nem adtam fel. Itthon azokban az időkben háborús állapotok uralkodtak. Éreztem, hogy azt a jövőt, amit itt terveztem, nem tudom megvalósítani, így átköltöztem Magyarországra.

Ott persze a megélhetésért, a létfenntartásért kellett dolgoznom, és a mendecetisztítástól a takarításig mindent el kellett vállalnom. A „művészet” akkor nekem az olvasást jelentette, a hétköznapi kemény megpróbáltatásaiából való kikapcsolódást.

Ekkor vetted rá magad a nagy döntésre, hogy Amerikába költözz? Vagy korábbi elképzelés volt? Miért éppen Amerika?

– Amerika egy „távoli”, „misztikus” világ. De mindez egy hosszú történet. Visszatérve még Magyarországhoz: Budapestre kerültem, itt egy nemzetközi óvodában kezdtem dolgozni. Számos barátságra tettem szert, és bekerültem egy olyan közegbe, ahol elhittem, hogy ezt az új világot nekem látnom kell. Szinte már össze is csomagoltam, amikor megismerkedtem egy nagyon szimpatikus amerikai fiatalemberrel, Jimmel. Ő aztán egyre szimpatikusabb lett, összeköltöztünk, így minden Budapesthez kötött. Jim tanácsadóként, programtervező és -kivitelezőként dolgozott, Magyarországra próba szerencse alapon érkezett. Egy nap elhívták Varsóba dolgozni, így az amerikai tervem háttérbe szorult. Úgy gondoltuk, ha mindketten elutazunk egy teljesen ismeretlen országba, és a kapcsolat működik, akkor ennek van jövője. Amerikába így aztán nem mentem el, Varsóba kerültünk. Ebben az időszakban bejártuk a világot: Sydneytől kezdve az Elefántcsontparton át Párizsig, Londonig, Amszterdamig jutottunk. „Próbálgattuk” a világot.

Mi történt Varsóban? Hogyan tudtál alkalmazkodni ahhoz a világhoz? Eddig még szinte szó sem volt a fényképezőgépről!

– Gyerekkorom után ekkor került újra a kezembe a fényképezőgép. Vettem egy nagyon egyszerű filmes gépet, egy Nikont. Mivel állandóan úton voltam, úgy éreztem, meg kell osztanom az élményeimet. Egyszerűen bennem volt az, hogy „mesélni kell”, megosztani a pillanatokat a családdal, a barátokkal.

A figyelmem rövidesen Varsóra terelődött. Varsónak van egy olyan hangulata, ami egyszerűen „vonzza” a mesélést, van egy olyan történelme, ami nem pusztán információ, hanem érzelm is: amikor bejárod a zsidó temetőt, a volt gettót stb. Varsót annak idején úgy építették újjá, hogy emlékezésre ösztönözzön. Aztán sikerült beutaznom szinte a teljes Lengyelországot, ami megindított bennem valamit. Ezek az élmények aztán olyan dolgokat ébresztettek fel bennem, amelyek során azt kezdtem tapasztalni, hogy nemcsak látok, hanem érzek is. Engem az érzelmek kötöttek le, ezeket akartam továbbvinni. Ilyen ihletettséggel jártam aztán Varsó utcáit, és fényképeztem. Kezdetben csak magamnak készültek a képek. Aztán rábukkantam a *Warsaw Insider Magazine*-nek a pályázatára, ami arról szólt,

hogy különböző témakörökben mutassuk be Varsót: az embereken, csendéleteken, humoros helyzeteken keresztül stb. Én az előbbi két kategóriában pályáztam, és több pozitív visszajelzés is érkezett. Sokan kérdezték meglepődve, hogy hogyan tudom így látni a várost. Innentől lett az életem alaptartozéka a fényképezőgép.

Ezt követően jött Amerika, amelynek szintén számos nagyvárosát bejártuk.

Autodidaktaként sajátítottad el tehát a fotóművészetet, vagy azért voltak tanáraid, mestereid?

– A képzőművészet terén voltak, igen. Akkoriban Szabadkára és Topolyára jártam rajzolni. A fényképészetnél már más volt a helyzet. Amikor Varsóban komolyan kezdett foglalkoztatni a fényképezés, akkor fotózással kapcsolatos könyveket kezdtem gyűjtögetni, nem akartam egy konkrét fényképészt felkeresni, nem tartottam erre igényt. Varsóban megalapozódni, körvonalazódni látszott a stílusom, nem akartam, hogy bármi bezavarjon. A kíváncsiság azonban hajtott, sok-sok képet néztem meg, értékeltém őket, tudtam: látni kell ahhoz, hogy láttatni tudjak.

Utóbbi kijelentéseddel kapcsolatban jutott eszembe a száz évvel ezelőtt született Friedmann Endre Ernő, azaz Robert Capa. Tőle származik egy – ma különböző okok miatt többször is hallható – gondolat, miszerint „ha nem elég jók a képeid, nem voltál elég közel”. Így van ez esetekben is?

– Nehéz meghatározni azt, hogy mi a jó kép. Ezt mindenki másképp látja. A fényképészetben azonban vannak olyan alapfeltételek – mint minden más vizuális művészetnél –, miszerint ha túl sok információt adsz a közönségnek, akkor elvesznek. Vannak művészek, akik abba a hibába esnek, hogy nagyon sokat akarnak elmondani. Ebből adódóan aztán nagyon lecsökken az értelmezhetőség lehetősége. Ezt a Capától származó gondolatot én úgy értelmezném, hogy ha túl sok minden van egy képen, akkor az nem jó. Ha túl sokat akarsz elmondani az embereknek, akkor elveszíted az emberek érdeklődését.

Ha már konkrétan a fényképekhez kezdünk közelíteni, miben látod a fényképezés erejét, ha szabad így fogalmazni: „előnyét” más „láttató” művészeti ágakhoz képest?

– A fényképészet szerintem a legeredetibb ábrázolási mód. A fényképész egy pillanatot örökít meg. A fényképészetet én a jelen megörökítéseként, a pillanat megállításaként határozom meg. Én ezt így értelmezem. A pillanat megállítása és az arról a pillanatról való mesélés a lényeg.

A topolyai kiállításodon chicagói felhőkarcolók kerültek középpontba. A tárlat meghívóján a következő – tőled származó – szöveg szerepelt: „A Chicago topo-

lyai szemmel kiállítás fotói Chicago csillogó épületeiről mesélnek, ahol a szín és a forma fontosabb, mint az épület maga. Persze lefényképezhetném az amerikai nagyváros teljes pompáját, de azt már számtalanszor láttuk. Én apró részletekre bontom a csillogást, és kinagyítom azokat a sajátosságokat, amelyek mellett különben elmennénk.” – Miért fontos számodra a részletek láttatása, megragadása egy olyan világban, amely jóformán csak a „globálisban” képes meghatározni önmagát?

– Ma már mindent nagyban látunk, a világ pedig egy pillanat leforgása alatt jön el a szobánkba. Úgy gondolom, hogy ebben az információáradatban elvesznek az apró értékek. Az apró örömök már szinte élvezhetetlenné válnak, pedig belőlük építkeznek a nagyok. Én mindig az apró mozaikokat ragadom meg, amelyeknek gyönyörű szépsége van, de nem látjuk meg, mert az egészret követeljük, az egészet akarjuk. Abban én még nem látok művészetet, ha lefényképezek egy teljes várost. Persze megörökíthetem a pillanatot, de ettől még nem érezném magam különlegesnek. A *Chicago topolyai szemmel* kiállítás képsorozatának az volt a lényege, hogy megkeressem azokat az apró pillanatokot, amelyek ugyanannyi mesét képesek magukba foglalni, mint a nagyok. Fontos, hogy ezek – a „nagyak” az apró részleteként – a „nagyról” is beszélni tudjanak. Ma már Chicagóban élek. Ismerem. Meg akartam állni. Kerestem azt a pillanatot, azt az apró részletet, ami megállított ebben az épületrengetegben.

Kicsit foglalkozva még a „részletekkel”, visszakanyarodnék a „Vajdaságba”. Az egyik on-line felületen nézegettem a világ különböző helyeiről készült fotóidat, és váratlanul megakadt a szemem egy képen (csak egy kandeláber volt látható rajta, villanyoszlopa pedig valami hibetetlen precizitással metszett bele egy sárga ház homlokzatának részletébe). Akkor még nem tudtam megmagyarázni, miért pont e kép ragadott magával. Először a szimmetriára gyanakodtam, majd egyik pillanatban bevillant: Szabadka egy részletét ábrázolta az alkotás. A következő pillanatban már lelki szemeim előtt állt a teljes épület és egy „mentális kép”: a gyermekkorom egy részlete is. Nap mint nap e mellett az épület mellett sétáltam el. Ez volt a Sárga ház. Rész és egész szimbiózisa. – Művészetekben a „rész” mindig az „egészben”, azzal együtt értelmezhető, vagy megállja önmagában is a helyét?

– A *Chicago topolyai szemmel* kiállítás anyaga alapvetően Chicagónak készült. Azt akartam vele elérni, hogy az emberek álljanak meg és gondolkodjanak el. Azt szoktam mondani, hogy az agy automatikusan elemzi, hogy akkor most mit lát, hol is van, vagyis automatikusan értelmet keres. Amikor fényképezek, akkor arra törekszek, hogy az értelmet félretegyem, és felébresszem az érzelmet. Korábban Szabadkán éltem, és már akkor is olyan részleteket kerestem a városban, amelyeknek persze megvolt az össz-

hangja, de bennem érzelmeket építettek fel. Az effajta részletek keresése közben még ma is eltöprengek: hol állok, hol vagyok, mit látok? Tehát kezdetben értelmet kerestem, de ezek mellett érzelmek is épültek. Az érzelmek felépítése hatalmas élmény számomra.

Egyszer egy színházat fényképeztem. Ennek a színháznak a fényképei úgy sikerültek, hogy valamiféle erotikus hangulatot sugároztak. Az embereknek automatikusan ilyen érzései lettek a képek láttán – legalábbis erről számoltak be nekem.

Mi a tapasztalatod, az emberek, esetleg a Vajdaságban élők hogyan viszonyulnak a rész és az egész viszonyához a körülöttük levő tárgyi, képi világot illetően? Egyáltalán, „megfogalmazható” egy ilyen kérdés?

– Most erről alapvetően az jut eszembe, hogy a topolyai önkormányzat és a Népkönyvtár már évek óta – és idén is – meghirdeti, meghirdette a *Topolya a részletekben lakozik* című pályázatot, amelyre amatőrök jelentkezését várják. Úgy gondolom – habár egy kis közegről van szó –, hogy ezzel talán sikerül felébreszteniük az embereknek a részletek iránti kíváncsiságát.

Sajnos alapvetően egyébként elfelejtjük meglátni a részleteket. Olyan ez, mintha manapság nem „látnánk”, hanem folyton információk után kutatnánk. Pár nappal ezelőtt közzétettem pár képet a Facebookon, és arra kértem a topolyai ismerőseimet, hogy fejtsek meg, hol készülhettek. Több hozzászólás is érkezett, de csak nagyon nehezen jöttek rá az emberek a helyes megoldásra.

A másik probléma, hogy nem keressük azokat a dolgokat, amelyeknek hihetetlenül nagy értéke van. Ez nem csak itt nálunk tapasztalható, az egész világban így van. A részletekről szinte mindenki megfeledkezik. Én tudatosan keresem őket.

Persze nem csak épületeket fényképezel, nehogy ebbe a tévedésbe essünk. Vannak csendéleteid, absztrakt alkotásaid, táj- és természetképeid stb. Itt is a rész–egész viszonya foglalkoztat, vagy esetleg valami teljesen más? Egyáltalán, van fő profilod?

– Vannak olyan sorozataim is, amelyekben tárgyakkal játszadózom. Egyik tanárom szólott ezekhez hozzá, aki azt mondta, hogy szinte kifordítom őket. Lehetőséget adok a tárgynak, hogy meséljen – tette hozzá. Hiszem azt, hogy a legegyszerűbb eszköznek, a legegyszerűbb tárgynak is meg lehet találni a képi értékét.

A lényeg azonban a már említett érzelmekeltés. Ebből a szempontból a téma irányít. Ha az mesélni tud, akkor foglalkozom vele. Ha például egy hegyben lakoznak ilyen lehetőségek, akkor a hegyhez fordulok.

A közönségemtől is azt a visszajelzést kaptam, hogy sokkal érdekesebbek azok a képeim, amelyek mellett el kell időzniük. Ez persze fakadhat

abból is, hogy az agynak egyszerűen megvan a kíváncsisága, hogy mit néz, hogy folyton tájékozódna. Ilyenkor kell nagyon óvatosan bánni azzal a bizonyos „információmennyiséggel”, amely megjelenhet egy képen. Erre egyik professzorom is figyelmeztetett.

Alkalmazol esetleg még „analóg” módszereket?

– Volt egy olyan tantárgyam az egyetemen, amelynél vissza kellett térni az alapokhoz, és a korábbi, kezdetleges technikákkal kellett képeket készíteni. Nem zárom ki egyébként, hogy esetleg visszatérek. Reménykedek abban, hogy a fényképészet elszakad ettől a mostani állapotától, és visszatér a filmes technikához. Ma már mindenki fényképésznek tartja magát, mindenkinél van gép. Ez sok esetben káros lehet. A barátnóm például esküvőket fényképez, és egyszerűen nem tud a párhoz férközni, hogy fotókat készítsen, mert a meghívottak elárasztják őket: előkerülnek a telefonok, és mindenki fényképez. Éppen ezért manapság a meghívókra rá is írják, hogy szépen kérik a vendégeket, hagyják otthon a gépeiket.

A másik meg, hogy az emberek szinte mindent megörökítenek, és folyamatosan töltik fel a képeket az internetre. Úgy gondolom, hogy ezzel a fényképészet veszít a művészi értékéből. De hasonló a helyzet például a zene terén is. A művészetek zömének tehát eltompult az az éle, ami a huszadik század elején kialakult. Fontos lenne, ha a huszonegyedik század elején a fényképészet újra megtalálhatná a saját hangját. Elképzelhetőnek tartom, hogy ez a folyamat, ez a „másság” a filmhez való visszatérésben juthat kifejezésre.

Fontos szerepe van a képeiden a tükröképeknek, a különböző tükröződési és árnyformáknak, a képsíkok egymásba folyásának, torlódásának. Mi ennek az oka?

– A nagyváros tulajdonképpen tükrökre épül, hatalmas ablakok vannak mindenfelé. Nagyon kicsi annak a lehetősége, hogy ne tükröződjön valami. A kihívás e tekintetben persze számomra megint az, hogy megtaláljam azokat a tükröződési lehetőségeket, amelyek szintén mesével bírnak. Visszatérve Chicagóhoz, ez egy csillogó város, amely sosem sötét. Mégsem látható benne a nap, mert tele van felhőkarcolókkal. De valahogy mindig rád süt, mert ezer helyről verődnek vissza a sugarai. Ez az a pont, amikor rád köszön a természet a nagyvárosban. Kicsit olyan ez, mint az egyik kedvenc filmemben, amelyben egy ifjú hölgy Párizsban jár-kelel, a szobája ablakának tükréből látja az Eiffel-tornyot, de amikor közvetlenül szeretné meglátni a tornyot, nem sikerül neki. Nagy erővel keresem azokat a lehetőségeket, amelyeket ebből a hasonló élményből ki tudok hozni.

Külön kihívás számomra az, hogy az épületek mogorva, kemény formáját megpuhítsam, hogy mesét szőjek beléjük, olyanokat, amelyek nem

konkrétan az adott épületekről szólnak, hanem a szomszéd épülettel összefüggésben fejeznek ki valamit. Az ablakok így olyan érdekes események közvetítésére képesek, amelyek nem belül, hanem kívül történnek. Mindig is fokozott érzékenységgel keresem az ablakokat. Az elképzeléseim között szerepel, hogy készítek egy olyan sorozatot, amelyben ablakokból fényképezek kifelé, majd pedig befelé. Így az ablak teljesen különböző hangulata ragadhat meg. Más meséje van tehát a „benézésnek”, és más a „kinézésnek”. Ezek a hangulatok mind-mind Chicago alapját képezik.

Urbán András nyitotta meg a topolyai kiállításodat, és a megnyitón így fogalmazott: „Gabriella sajátos városfotóiba bele tudok merülni, együtt tudok utazni velük. Együtt keresem velük azt az egyedi nézőpontot, amely révén nemcsak a látott tárgyat mutatja be újszerűen, hanem önmagáról is elárulja, hogy érez, hogy hol látja helyét a világban.” Hogyan értelmezted Urbán szavait?

– Szerintem Urbán András gondolatai magukért beszélnek. Itt azonban kiegészíteném őket. András a megnyitón újra azzal jött, hogy állandóan a „vonalakkal” foglalkozom, hogy felejtsem már el őket! Az igazság az, hogy ebben az időszakomban a képeken szereplő vonalak valamiféle biztonságot jelentettek számomra. Kelltek a vonalak, hogy tudjam magam mihez tartani. Egyfajta rendet jelentettek az absztrakt rendtelenségben. Ahogy jöttek azonban a pozitív visszajelzések, éreztem, hogy ezek a biztos pontok elengedhetők. Általában azt szokták mondani, hogy ha egy fotóművész befejez egy sorozatot, akkor egyfajta pánik lesz úrrá rajta. Most más után nézek, így lassan az emberek felé kezdek fordulni, így akarok túllépni azokon a bizonyos „vonalakon”, amelyekről András is beszélt. Megjegyzését egyébként kritikaként éltem meg. Persze ez az általam kiragadott megnyitórészlet szépen tükrözi a szavak szintjén azt, amivel én a képeken foglalkozom, András így rátapintott a lényegre, de egyben hangsúlyozta azt is, hogy nézzek más irányba.

Urbán András egyébként honnan ismered? Őszintén kicsit meglepődtem azon, amikor megtudtam, hogy ő nyitja meg a tárlatod.

– Urbán András még az AIOWA csoport megalakulása körüli idők óta ismerem, az Újvidéki Művészeti Akadémiára is egy időben iratkoztunk. Valamilyen szinten mindig része volt az életemnek. És amikor a mostani tárlat kapcsán szóltak, hogy valakinek fel kell konferálnia a kiállítást, automatikusan az András jutott eszembe.

A fotóidon egyébként meg tudod magadat is jeleníteni? Esetleg igyekszel arra, hogy bizonyos alkotásaidon saját magadat is láttasd?

– Sokáig a fényképezőgépet eszközként értelmeztem, ami abban segített, hogy megragadjak egy élményt, egy pillanatot. Aztán kezdtem el

érezni, hogy én vagyok az adott pillanatban, én látom meg a pillanat lehetőségét. Ilyen szempontból persze „rajta vagyok” a képen. Másrészt úgyis meg tudok jelenni a képeken, hogy újabbnál újabb témák foglalkoztatnak. Most például az épületekkel foglalkozó sorozataimat le kívánom zárni, és az emberek felé próbálok fordulni, bár korábban ódzkodtam ettől, mondván: számomra rémisztő emberekkel dolgozni. Időközben azonban egyre kíváncsibb lettem. Lezárult tehát e hatalmas munka és erőbefektetés, amely az épületekkel kapcsolatos sorozataimat jellemezte. Ezek a képek több kiállításon is részt vettek, de most, hogy már egy ideje itthon vagyok, és megmutathattam Chicagót, úgy érzem, mással foglalkoznék. A célom tehát – fizikai értelemben persze – nem az, hogy én magam jelenjek meg a képeken, hanem hogy más embereket jelenítsek meg.

A beszélgetésünk vége felé közeledve egy tőled származó idézet magyarázatára lennék kíváncsi, de csakis a fényképezés összefüggésében. Egyszer így fogalmaztál: „Mindennek van jelentése, az már csak tőlünk függ, hogyan értelmezzük őket.” Igaz ez a képi világ megragadására is? Mit tennél hozzá az itt korábban már érintett gondolatokhoz?

– Igen, szerintem azoknak a vizuális művészeti formáknak van sikere, amelyek a közönség jelentést valóban át tudják vinni a közönségre, hogy valójában mi is az, amit ezzel és ezzel a képpel láttatni akar a szerzője. És itt nyugodtan újra feleleveníthetők a capai gondolatok, és azok is, amelyek az információ kezelésének és átadásának a takarékoságával kapcsolatosak. Ideális az az állapot, amikor a közönség meglátja a képeimen azokat a mozzanatokat, amelyeket közölni kívántam nekik. Ünnepszámba megy az is, ha valaki mást lát, máshogyan értelmez. Ennek ráadásul még az a különlegessége, hogy esetleg olyan pillanatok jutnak kifejezésre, amelyek felett talán átsiklott a figyelmem.

Ha már újra szóba kerültek a gondolatok, a szavak, nyelvészként engem nagyon érdekelne, hogy van-e szerinted valamiféle „átjárhatóság” a beszélt nyelv és a képi nyelv között? Képekben vagy szavakban gondolkodsz? Esetleg mindkettőben?

– A vizuális művészet egy „nemzetközi” művészetforma, mint ahogyan például a mozgásszínház is az. A nyelv már meghatározza, hogy hova tartozol. Azzal, hogy alkalmam volt beutazni a világot, hogy „láthattam” és „hallhattam”, sok-sok élményhez juthattam. Ekkor döbbsentem rá arra – és itt nyugodtan felidézhetők a Varsóval kapcsolatos élményeim is –, hogy teljesen más egy országot, vagy egy várost a nyelven keresztül bemutatni, láttatni, mint a vizuális oldalán keresztül. Egy termékfotózás közben pedig arra figyeltem fel, hogy amíg a témámmal foglalkozom, kizárólag képeket látok, képekben gondolkodom. A szavak, a beszéd ilyenkor nem

lényegesek, mert képekben jutnak kifejezésre azok a mozzanatok, amelyeket korábban a lelki szemeiddel láttál. A nyelvet szabályként, határként értelmezem. A kép – mint mondtam – képes arra, hogy érzelmeket építsen, alakítson ki. Sokszor nekem többet elárul a képeimet figyelő ember arca, mimikája, mint az, ha arra vállalkozik, hogy elmesélje, mit is váltott ki belőle egy-egy alkotás.

Mik a terveid a jövőre nézve? Volt már szó új irányokról, de vannak konkrét elképzeléseid?

– Úgy érzem, hogy most nőttem fel a feladathoz, most találtam meg azt az eszközt, amivel ki tudom fejezni magam. Az akadémiára való iratkozást én úgy élem meg, hogy rosszkor voltam rossz helyen. Az akkori lendületem talán most ért arra a pontra, amikor a helyzetet igazán ki tudom használni. Úgy érzem, igazából most nyitottam ablakot a világra, most lettem igazán kíváncsi, most nincs bennem félelem. Az emberek felé fogok most tehát fordulni, de konkrétan a nőről szeretnék mondani valamit. Még pontosabban pedig az anyáról, az anya szerepéről, gyermekei iránti létéről. Már többen jelentkeztek is, hogy részesei kívánnak lenni ennek a sorozatnak. Ezeket a viszonyokat, ezeket a kapcsolatrendszereket szeretném tehát most kiaknázni.

Sok sikert kívánok az új tervedhez, és remélem, legközelebb már ezekről a képekről fogunk beszélgetni!